

OIKEISTOVAARASTA SAKSAN KOMMUNISTISESSA PUOLUEESSA

*Puhe Kominternin Toimeenpanevan Komitean
Puhemiehistön istunnossa
joulukuun 19 pnä 1928*

Toverit! Koska tov. Molotov jo selosti täällä NKP(b):n edustajiston kantaa, tarvitsee minun sanoa vain muutama sana. Aion kajota kolmeen keskustelun kulussa heränneeseen kysymykseen ja niihinkin vain lyhyesti.

Nämä kysymykset ovat: kapitalistisen vakaantumisen probleemi, proletariaatin luokkataistelujen probleemi horjahtelevan vakaantumisen yhteydessä ja Saksan kommunistisen puolueen probleemi.

Minun on valitettavasti todettava, että kaikissa näissä kolmessa kysymyksessä Humbert-Droz ja Serra joutuivat kumpikin pelkurimaisen opportunistin suohon. Tosin Humbert-Droz on puhunut vasta vain muodollisten kysymysten johdosta. Mutta minä tarkoitan hänen periaatteellista puhettaan Kominternin Toimeenpanevan Komitean Poliittisen sihteeristön istunnossa, jossa käsiteltiin kysymystä oikeistolaisista ja sovittelijoista Saksan kommunistisessa puolueessa. Mielestäni juuri tuo puhe onkin sen kannan ideologinen perusta, jolle Kominternin Toimeenpanevan

Komitean Puhemiehistön vähemmistö tässä istunnossa on asettunut. Sen vuoksi ei saa sivuuttaa vaikene-malla sitä Humbert-Droz'n periaatteellista puhetta, jonka hän piti Kominternin Toimeenpanevan Komitean Poliittisen sihteeristön istunnossa.

Sanoin, että Humbert-Droz ja Serra ovat joutuneet pelkurimaisen opportunistin suohon. Mitä se merkitsee? Se merkitsee, että paitsi avointa opportunistia on olemassa myöskin salattua opportunistia, joka pelkää näyttää todellisia kasvojaan. Se juuri onkin sovittelevaa opportunistia oikeistopoikkeaman suhteen. Sovittelupolitiikka on pelkurimaista opportunistia. Toistan, että minun on valitettavasti todettava, että kumpikin toverimme on joutunut pelkurimaisen opportunistin suohon.

Sallikaa osoittaa se eräillä tosiasioilla.

I

KAPITALISTISEN VAKAANTUMISEN PROBLEEMI

Komintern pitää lähtökohtana sitä, että nykyinen kapitalistinen vakaantuminen on väliaikaista, kestä-mätöntä, horjuvaista, mätää, ja se tulee yhä horjuvammaksi kapitalistisen kriisin kehittyessä edelleen.

Se ei ole lainkaan ristiriidassa sen yleisesti tunnetun tosiasian kanssa, että kapitalistinen tekniikka ja rationalisointi kasvaa. Enemmänkin, juuri tämän kasvun pohjalla laajenee vakaantumisen sisäinen mädäntyneisyys ja kyvyttömyys.

Mutta mitä sanoi meille Humbert-Droz puheessaan Kominternin Toimeenpanevan Komitean Poliittisessa sihteeristössä? Siinä hän kerta kaikkiaan kieltää

vakaantumisen horjuvaisuuden ja kestättömyyden. Puheessaan hän sanoo suoraan, että „VI Maailmankongressi itse asiassa tuomitsi yleisen ja höllän sanamuodon vakaantumisen mädänneisyydestä, horjuvaisuudesta j.n.e.“ Hän sanoo suoraan, että VI kongressin tunnetussa teesissä kolmannesta kaudesta ei ole sanaakaan vakaantumisen horjuvaisuudesta. Voidaanko tätä Humbert-Droz'n väitettä pitää oikeana? Ei, ei voida. Ei voida, sillä Kominternin VI kongressi väittää jotain aivan päinvastaista kuin se, mitä Humbert-Droz puheessaan sanoo. Kominternin VI kongressi sanoo kolmatta kautta koskevassa kappaleessa suoraan, että

„tämä kausi (s.o. kolmas kausi. J. St.) johtaa kiertämättä kapitalistisen vakaantumisen ristiriitojen edelleen kehittymisen kautta kapitalistisen vakaantumisen yhä suurempaan horjumiseen * ja kapitalismin yleisen kriisin jyrkkään kärjistymiseen“⁶⁰.

Kiinnittäkää huomiotanne — „vakaantumisen yhä suurempi horjuminen“... Mitä se merkitsee? Se merkitsee, että vakaantuminen on jo nyt horjuvaa ja kestämatöntä, että kolmannen kauden oloissa se käy yhä horjuvammaksi. Mutta Humbert-Droz suvaitsee tehdä pilkkaa kaikista niistä, muun muassa myös Saksan kommunistisesta puolueesta, jotka puhuvat vakaantumisen horjuvaisuudesta ja mädänneisyydestä, jotka puhuvat siitä, että työväenluokan nykyinen taistelu jäytää ja lahoittaa kapitalistista vakaantumista. Mistä Humbert-Droz tekee pilkkaa? Selvää on, että VI kongressin päätöksistä.

* Alleviihaus minun. J. St.

Kominternin VI kongressin päätösten puolustamisen varjolla Humbert-Droz siis itse asiassa revisoi näitä päätöksiä ja luisuu niin muodoin vakaantumisen oportunistiseen ymmärtämiseen.

Täten ovat asiat kysymyksen muodollisen puolen suhteen.

Siirtykäämme nyt käsittelemään kysymyksen olemusta. Ellei nykyistä vakaantumista voida nimitää horjuvaksi, mädäksi eikä kestävämmäksi, niin minkälainen se sitten loppujen lopuksi on? Jäljelle jää vain yksi mahdollisuus — myöntää sen olevan kestävää tai ainakin lujittuvaa vakaantumista. Mutta jos me olemme tekemisissä kapitalismin lujittuvan vakaantumisen kanssa, niin mitä on silloin niin kutsuttu maailman kapitalismin kärjistyvä ja syvenevä kriisi? Eikö ole selvää, että tässä ei jää tilaa kapitalistisen kriisin kärjistymiselle? Eikö ole selvää, että Humbert-Droz on sotkeentunut omiin ristiriitoihinsa?

Edelleen. Lenin sanoi, että kapitalismin kehitys imperialismin oloissa on kaksipuolinen prosessi: toisaalta kapitalismin kasvu eräissä maissa ja toisaalta kapitalismin **mätäneminen** toisissa maissa. Onko tämä Leninin teesi oikea? Ja jos se on oikea, niin eikö ole selvää, että kapitalistisen vakaantumisen on oltava mätää?

Lopuksi muutama sana eräistä kaikille tunnetuista tosiasioista.

Meillä on sellaisia tosiasioita kuin imperialististen ryhmien epätoivonvimmaiset yhteenotot tavaroiden myyntimarkkinoista ja pääoman vientimarkkinoista.

Meillä on sellaisia tosiasioita kuin aseistuksen hilitön kasvu kapitalistisissa maissa, uusien sotaliittojen

muotoutuminen ja ilmeinen valmistautuminen uusiin imperialistisiin sotiin.

Meillä on sellaisia tosiasioita kuin ristiriitojen kärjistyminen imperialismiin kahden jättiläisen välillä, Amerikan ja Englannin välillä, jotka pyrkivät vetämään vaikutuspiiriinsä kaikki muut valtiot.

Meillä on vihdoin sellaisia tosiasioita kuin Neuvostoliiton olemassaolo, Neuvostoliiton kasvu ja menestys rakennustyön kaikilla aloilla, sekä talouden alalla että kulttuuris-poliittisella alalla, — Neuvostoliiton, jonka pelkkä olemassaolo, puhumattakaan sen kasvusta, horjuttaa ja hajoittaa maailman kapitalismin syvimpiä perustuksia.

Kuinka marxilaiset, leniniläiset, kommunistit voivat kaiken tämän jälkeen väittää, että kapitalistinen vakaantuminen ei ole horjuvaa ja mätää, ettei itse tapahtumain kulku vuosi vuodelta, päivä päivältä horjuta sitä?

Huomaakohan Humbert-Droz ja hänen jälkeensä myös Serra, minkälaiseen suohon he joutuvat?

Humbert-Droz'n ja Serran muut virheet liittyvät tähän virheeseen.

II

PROLETARIAATIN LUOKKATAISTELUJEN PROBLEEMI

Humbert-Droz'n kanta kysymyksessä kapitalististen maiden proletariaatin luokkataisteluista, niiden luonteesta ja niiden merkityksestä on yhtä virheellinen. Humbert-Droz'n puheesta, jonka hän piti Poliittisen sihteeristön istunnossa, johtuu, että työ-

väenluokan taistelulla, sen vaistovaraisilla yhteenotoilla kapitalistien kanssa on pääasiallisesti vain puolustusluonne, että kommunististen puolueiden johdon tässä taistelussa tulee tapahtua vain olevien reformististen ammattiliittojen puitteissa.

Onko se oikein? Ei, se ei ole oikein. Sellainen väite merkitsee tapahtumain jäljessä laahautumista. Humbert-Droz unohtaa, että työväenluokan taistelu tapahtuu nykyään horjahtelevan vakaantumisen pohjalla, että työväenluokan taistelut ovat luonteeltaan usein vastaustaisteluja, vastahyökkäyksiä ja suoranaisia hyökkäyksiä kapitalisteja vastaan. Humbert-Droz ei näe mitään uutta työväenluokan taisteluissa viime aikoina. Hän ei näe sellaisia tosiasioita kuin Lodzin yleislakko, taloudelliset lakot työehtojen parantamisen puolesta Ranskassa, Tshekkoslovakiassa ja Saksassa, Saksan proletaarien voimien mahtava mobilisoiminen metallityöläisten taistelussa työnsulkua vastaan j.n.e. y.m.s.

Mistä nämä ja näiden kaltaiset tosiasiat puhuvat, mistä ne signalisoivat? Siitä, että kapitalististen maiden uumenissa kasvaa työväenliikkeen uuden valankumouksellisen nousun edellytyksiä. Se onkin sitä uutta, jota Humbert-Droz ja Serra eivät näe, eivät huomaa, ja mitä yleensä eivät milloinkaan huomaa ne toverit, jotka ovat tottuneet katsomaan taaksepäin eivätkä eteenpäin.

Mutta mitä merkitsee taaksepäin eikä eteenpäin katsominen? Se merkitsee tapahtumain jäljessä laahautumista, sitä, ettei nähdä tapahtumissa uutta ja tullaan yllätetyksi. Se merkitsee, että luovutaan kommunististen puolueiden johtavasta osuudesta työ-

väenliikkeessä. Juuri siinä Saksan kommunistisen puolueen johto tekikin virheen vuoden 1923 vallankumouksen aikana. Sen vuoksi sen, joka ei halua toistaa vuoden 1923 virheitä, on herätettävä kommunisteja ajattelemaan ja kutsuttava heitä eteenpäin, sen on valmennettava joukkoja lähestyviin taisteluihin, sen on ryhdyttävä kaikkiin toimenpiteisiin, jotta kommunistiset puolueet eivät joutuisi kulkemaan tapahtumain jäljessä ja että työväenluokka ei tulisi yllätetyksi.

On kovin omituista, että Humbert-Droz ja Serra unohtavat tämän.

Ruhrin taistelujen aikana Saksan kommunistit totesivat tunnetun tosiasian, että järjestymättömät työläiset osoittautuivat vallankumouksellisemmiksi kuin ammattiliittoihin järjestyneet. Humbert-Droz on siitä kuohuksissaan ja väittää, että sellaista ei ole voinut tapahtua. Kummallista! Minkä tähden ei ole voinut tapahtua? Ruhrissa on noin miljoona työläistä. Ammattiliittoihin on niistä järjestynyt noin kaksisataatuhatta. Ammattiliittoja johtavat reformistibyrokraatit, jotka on kaikin sitein sidottu kapitalistien luokkaan. Mitä kummaa siinä on, jos järjestymättömät työläiset osoittautuivat vallankumouksellisemmiksi kuin järjestyneet? Ja olisiko asia voinut muuten ollakaan!

Minä voisin kertoa teille Venäjän vallankumousliikkeen historiasta vielä „kummallisempia“ tosiasioita. Meillä sattui usein niin, että joukot osoittautuivat vallankumouksellisemmiksi (eräitä) kommunistijohtajiaan. Se on hyvin tunnettu kaikille venäläisille bolshevikeille. Sitä nimenomaan Lenin pitikin lähtökoh-

tana sanoessaan, että ei pidä ainoastaan opettaa joukkoja, vaan myöskin oppia joukoilta. Ei pidä kummasella näitä tosiasioita, vaan sitä, että Humbert-Droz ei ymmärrä näitä yksinkertaisia asioita vallankumouksellisen käytännön alalta.

Aivan samaa on sanottava Serrasta. Hän ei hyväksy sitä, että taistelussaan työnsulkuun joutuneiden metallityöläisten järjestämiseksi saksalaiset kommunistit menivät olevien ammattiliittojen puitteiden ulkopuolelle ja horjuttivat näitä puitteita. Hän pitää sitä Profinternin IV kongressin⁶¹ päätösten rikkomisena. Hän väittää, että Profintern on neuvonut kommunisteja toimimaan vain ammattiliittojen sisällä. Se on joutavaa puhetta, toverit! Profintern ei ole mitään sellaista neuvonut. Sellaiset puheet merkitsevät kommunistisen puolueen tuomitsemista proletariaatin luokkataistelujen passiivisen seuraajan osaan. Sellaiset puheet merkitsevät sitä, että haudataan aate kommunistisen puolueen johtavasta osuudesta työväenliikkeessä.

Saksalaisten kommunistien ansio onkin nimenomaan siinä, että he eivät antaneet peloitella itseään jaaritteluilla „ammattiliittojen puitteista“ ja astuivat näiden puitteiden ulkopuolelle järjestäen järjestymättömien työläisten taistelun vastoin ammattiliittobyrokraattien tahtoa. Saksalaisten kommunistien ansio onkin nimenomaan siinä, että he etsivät ja löysivät järjestymättömien työläisten taistelun ja järjestämisen uudet muodot. Mahdollisesti he samalla tekivät eräitä vähäpätöisiä virheitä. Mutta uusi asia ei milloinkaan mene ilman virheitä. Se, että meidän on tehtävä työtä reformistisissa ammattiliitoissa, jos nämä ammattiliitot

vain ovat joukkojärjestöjä, — se ei suinkaan merkitse sitä, että meidän on rajoitettava joukkotyömme työhön reformistisissa ammattiliitoissa, että meidän on muututtava näiden liittojen normien ja vaatimusten orjiksi. Kun reformistinen johto kasvaa yhteen kapitalismin kanssa (kts. Kominternin VI kongressin ja Profinternin IV kongressin päätöksiä), mutta työväenluokka käy taistelua kapitalismia vastaan, niin voidaanko väittää, että kommunistisen puolueen johtaman työväenluokan taistelu voi tapahtua ilman sitä, että vissillä tavalla murretaan ammattiliittojen reformistisia puitteita? Selvää on, että siten ei voida väittää lankeamatta opportunistisiin. Sen vuoksi on täysin oletettavissa sellainen tilanne, jolloin voi osoittautua välttämättömäksi työväenluokan rinnakkaisten joukkoyhdistysten muodostaminen vastoin kapitalisteille itsensämyyneiden ammattiliittopamppujen tahtoa. Sellainen tilanne meillä jo on Amerikassa. On täysin mahdollista, että asia menee siihen myöskin Saksassa.

III

SAKSAN KOMMUNISTISEN PUOLUEEN PROBLEEMI

Ollako Saksan kommunistisen puolueen olemassa järjestyneenä ja lujasti yhteenliittyneenä puolueena, jossa on rautainen sisäinen kuri, vai eikö olla — siitä on kysymys, toverit. Kysymys ei ole ainoastaan oikeistolaisista tahi sovittelijoista, vaan itsensä Saksan kommunistisen puolueen olemassaolosta. Saksan kommunistinen puolue on olemassa. Mutta Saksan

kommunistisen puolueen ohella ja sisällä on olemassa kaksi voimaa, jotka hajoittavat puoluetta sisältä ja muodostavat vaaran sen olemassaololle. Ensimmäinen niistä on oikeistolaisten ryhmä, joka järjestää kommunistisen puolueen sisällä uutta leniniläisvastaista puoluetta omine keskuksineen, omine sanomalehtineen ja rikkoo päivästä toiseen sen kuria. Toinen niistä on sovittelijain ryhmä, joka horjunnallaan voimistaa oikeistolaisten ryhmää.

En ryhdy todistamaan, että oikeistolaisten ryhmä tekce eroa marxismista-leninismistä ja käy vimmittua taistelua Kominternia vastaan. Se on todistettu jo kauan sitten. En ryhdy todistamaan myöskään sitä, että sovittelijain ryhmä rikkoo tunnettua VI kongressin päätöstä järjestelmällisestä taistelusta oikeistolaisia vastaan. Se niin ikään on todistettu kauan sitten. Kysymys on nyt siitä, ettei tällaista tilannetta saa enää sietää Saksan kommunistisessa puolueessa. Kysymys on siitä, että jos edelleenkin siedetään sellaista „järjestystä“, jolloin oikeistolaiset myrkyttävät ilmapiiriä sosialidemokraattisella aateroskalla ja rikkovat järjestelmällisesti puoluekurin alkeellisimpiäkin perusteita sovittelijain valaessa vettä oikeistolaisten myllyyn,— niin se merkitsee vastarinnan tekemistä Kominternille ja marxismin-leninismin alkeellisimpienkin vaatimusten rikkomista.

On muodostunut samanlainen (ellei huonompi) tilanne kuin oli NKP(b):ssa trotskilaisuudenvastaisen taistelun viimeisessä vaiheessa, jolloin puolue ja Komintern olivat pakotettuja karkoittamaan trotskilaiset riveistään. Sen näkevät nyt kaikki. Humbert-Droz ja Serra eivät sitä näe tai eivät ole näkevinään.

Se merkitsee, että he ovat valmiit kannattamaan sekä oikeistolaisia että sovittelijoita vaikka Saksan kommunistisen puolueen täydellisen rappeutumisenkin hinnalla.

Esiintyessään oikeistolaisten erottamista vastaan Humbert-Droz ja Serra vetoavat VI kongressin tunnettuun päätökseen siitä, että oikeistopoikkeamat on voitettava ideologisen taistelun tietä. Se on aivan oikein. Mutta nämä toverit unohtavat, että VI kongressin päätökset eivät suinkaan rajoita kommunististen puolueiden taistelua oikeistovaaraa vastaan ideologista laatua oleviin toimenpiteisiin. Puhuen ideologisen taistelun toimenpiteistä taistelussa leniniläiseltä linjalta poikkeamia vastaan Kominternin VI kongressi lausuu Buharinin selostuksen johdosta tekemässään päätöslauselmassa samalla, että

„tämä ei ainoastaan ole sulkematta pois, vaan vieläpä edellyttää puolueen sisäisen rautaisen kurin kaikinpuolista lujittamista, vähemmistön ehdotonta alistumista enemmistön tahtoon sekä alempien elinten, samoin kuin muidenkin puoluejärjestöjen (parlamenttiryhvät, ammattiliittoryhvät, lehdistö j.n.e.) ehdotonta alistumista puolueen johtavien keskusten päätöksiin“ * 62.

On kovin omituista, että Humbert-Droz ja Serra ovat unohtaneet tämän Kominternin VI kongressin päätöslauselman teesin. On kovin omituista, että kaikki sovittelijat, sekä ne, jotka pitävät itseään sovittelijoina, että ne, jotka kieltäytyvät tästä nimestä, vedotessaan VI kongressin päätöslauselmaan joka kerta unohtavat tämän Kommunistisen Internationalen tärkeän teesin.

* Alleviivaus minun. J. St.

Mitä on tehtävä siinä tapauksessa, kun puolueen sisäisen rautaisen kurin kaikinpuolisen lujittamisen asemesta meillä on Saksan kommunistisessa puolueessa huutavia tosiasioita kaikenlaisen kurin mitä häikäilemättömimmistä rikkomisesta sekä oikeistolaisten että osittain myöskin eräiden sovittelijain taholta? Voidaanko sellaista tilannetta sietää edelleen?

Mitä on tehtävä siinä tapauksessa, kun alempien elinten, ammattiliitoissa olevien ryhmien ja eräiden puoluelehtien ehdottoman alistumisen asemesta puolueen johtavan keskuksen päätöksiin meillä on Saksan kommunistisessa puolueessa mitä huutavimpia tosiasioita tämän Kominternin VI kongressin vaatimuksen räikeästä rikkomisesta oikeistolaisten ja osittain eräiden sovittelijain taholta?

Voidaanko sellaista tilannetta sietää edelleen?

Te tunnette II kongressin vahvistamat Kominterniin hyväksymisen ehdot⁶³. Tarkoitan 21 ehtoa. Näiden ehtojen ensimmäisessä pykälässä on sanottu, että „lehdistön ja kirjallisuuden sekä kaikkien puoluekustantamojen on oltava täydellisesti alistettuja puolueen Ke.kuskomitealle* huolimatta siitä, onko puoluekokonaisuudessaan kyseisenä ajankohtana legaalinen tai illegaalinen“. Te tiedätte, että oikeistoryhmällä on käytettävissään kaksi painettua äänenkannattajaa. Te tiedätte, että nämä painetut äänenkannattajat eivät halua kuullakaan mistään alistumisesta Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitealle. Herää kysymys, voidaanko sellaista hävyttömyyttä sietää edelleen?

* Alleviivaus minun. J. St.

21 ehdon 12. pykälässä puhutaan siitä, että puolueen tulee olla „järjestynyt mitä keskittyneimmällä tavalla“, että siinä täytyy „vallita sotilaskuria lähentelevän rautaisen kurin“*. Te tiedätte, että oikeistolaiset Saksan kommunistisessa puolueessa eivät halua tunnustaa enempää rautaista kuin mitään muutakaan kuria, paitsi heidän omaa ryhmäkuntakuriaan. Herää kysymys, voidaanko sellaista hävyttömyyttä sietää edelleen?

Tai mahdollisesti te sanotte, että Kominternin II kongressin vahvistamat ehdot eivät ole pakollisia oikeistolaisille?

Humbert-Droz ja Serra pitävät täällä suurta ääntä Kommunistisen Internationalen päätösten luulotelluista rikkojista. Oikeistolaisten persoonassa meillä on nyt todellisia (eikä luuloteltuja) Kommunistisen Internationalen syvimpien perustojen rikkojia. Mutta miksi he vaikenevat? Eiköhän vain siksi, että Kominternin päätösten sanallisen puolustuksen varjolla he haluavat salakuljettaa oikeistolaisten puolustamista ja näiden päätösten revisointia?

Erikoisen mielenkiintoinen on Serran lausunto. Hän vannoo ja vakuuttaa, että hän on oikeistolaisia vastaan, sovittelijoita vastaan j.n.e. Mutta minkälaisen johtopäätöksen hän siitä tekee? Ehkä te luulette, että se on johtopäätös taistelusta sekä oikeistolaisia että sovittelijoita vastaan? Ei sinne päinkään! Hän tekee siitä kerrassaan omituisen johtopäätöksen, että hänen mielestään nykyinen Saksan kommunistisen puolueen Politbyroo on uudestijärjestettävä.

* Alleviivaus minun. J. St.

Ajatelkaa toki: Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitean Politbyroo käy päättäväistä taistelua oikeistovaaraa ja sovittelijain horjuntaa vastaan; Serra on taistelun kannalla sekä oikeistolaisia että sovittelijoita vastaan; sen tähden Serra ehdottaa olemaan koskematta oikeistolaisia ja sovittelijoita, heikentämään taistelua oikeistolaisia ja sovittelijoita vastaan sekä muuttamaan Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitean Politbyroon kokoonpanoa sovittelun hengessä. Ja sitä sanotaan „johtopäätökseksi“!

Suokoon Serra minulle anteeksi, kun minä sanon tässä suoraan, että hänen kantansa tässä kysymyksessä muistuttaa maalaisadvokaattien kantaa niiden yrittäessä esittää valkoisen mustaksi ja mustan valkoiseksi. Tätä meillä sanotaankin opportunististen ainesten advokaattipuolustukseksi.

Serra ehdottaa Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitean Politbyroon uudestijärjestämistä, s.o. joidenkin poistamista siitä ja toisten asettamista tilalle, niiden vaihtamista toisiin. Miksi Serra ei sano suoraan ja avoimesti — kehen vaihtamista. (Serra: „Niihin, joihin Kominternin VI kongressi halusi vaihtaa“.) Mutta VI kongressi ei lainkaan ehdottanut sovittelijain rehabilitointia. Se päinvastoin velvoittaa meitä käymään järjestelmällistä taistelua sovittelua vastaan. Ja juuri sen tähden, että sovittelijat eivät täyttäneet tätä velvoitusta, juuri sen tähden meillä onkin VI kongressin jälkeen Kominternin Toimeenpanevan Komitean Puhemiehistön tunnettu päätös lokakuun 6 pltä 1928 oikeistolaisista ja sovittelijoista. Serra aikoo ottaa itselleen VI kongressin päätösten yksinoikeudellisen selittäjän osan. Serran tällaista

vaatimusta ei voida mitenkään pitää perusteltuna. VI kongressin päätösten selittäjä on Kominternin Toimeenpaneva Komitea ja sen Puhemiehistö. Minä huomaan, että Serra ei hyväksy Kominternin Toimeenpanevan Komitean Puhemiehistön päätöstä loka-kuun 6 pltä, vaikka hän ei sanonutkaan sitä suoraan.

Entä mikä on johtopäätös? On vain yksi johtopäätös: Humbert-Droz'n ja Serran kanta Saksan kommunistista puoluetta koskevassa kysymyksessä on oikeistolaisien pelkurimaista advokaattipuolustusta Saksan kommunistista puoluetta ja Kominternia vastaan.

IV

OIKEISTOLAISET SAKSAN KOMMUNISTISESSA PUOLUEESSA JA NKP(b):ssa

Tänään sain eräiden puhujain puheista tietää, että eräät saksalaiset sovittelijat vetoavat puolustukseen kysymyksessä taistelumenetelmistä oikeistoaineksia vastaan puheeseeni NKP(b):n Keskuskomitean marraskuun täysistunnossa*. Kuten tunnettua, minä väitin puheessani (se on julkaistu), että NKP(b):n sisällä oikeistovaaraa vastaan käytävän taistelun kehityksen nykyisellä asteella on taistelun perusmenetelmänä ideologinen taistelu, mikä ei sulje pois organisatoorien johtopäätösten käyttämistä erillisissä tapauksissa. Perustelin tätä teesiä sillä, että oikeistolaiset NKP(b):ssa eivät vielä ole kristalloituneet, eivät muodosta ryhmäkuntaa tahi ryhmää eikä ole ainoakaan tapausta NKP(b):n Keskuskomitean päätösten

* Kts. tämä osa, s. 270—320. *Toim.*

rikkomisesta tai täyttämättä jättämisestä heidän taholtaan. Minä sanoin puheessani, että jos oikeistolaiset siirtyvät ryhmätaistelun kannalle ja alkavat rikkoa NKP(b):n Keskuskomitean päätöksiä, niin heidän kanssaan tullaan menettelemään samoin kuin menetteliin trotskilaisten kanssa vuonna 1927. Lienee selvä. Eikö tämän jälkeen ole typerää vedota puheeseeni ja esittää se argumentiksi oikeistolaisten hyväksi Saksassa, missä oikeistolaiset ovat jo siirtyneet ryhmätaistelun menetelmiin ja rikkovat järjestelmällisesti Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitean päätöksiä, tai argumentiksi sovittelijain hyväksi Saksassa, missä ne eivät vielä ole katkaisseet välejäan eivätkä todennäköisesti haluakaan katkaista välejäan oikeistolaisten ryhmän kanssa? Mielestäni ei voida kuvitella mitään typerämpää kuin tämä vetoaminen. Vain logiikasta irtisanoutuneet ihmiset eivät voi ymmärtää sen eroavaisuuden koko syvyyttä, mikä on olemassa oikeistolaisten aseman välillä NKP(b):ssa ja niiden aseman välillä Saksan kommunistisessa puolueessa.

Tosiaankin. Oikeistolaiset NKP(b):ssa eivät vielä ole ryhmä ja he kieltämättä täyttävät NKP(b):n Keskuskomitean päätöksiä lojaalisesti. Oikeistolaisilla Saksassa sitä vastoin on ryhmänsä, jonka johdossa on ryhmäkeskus, ja he polkevat järjestelmällisesti jalkoihinsa Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitean päätöksiä. Eikö ole selvää, että taistelumenetelmät oikeistolaisia vastaan nykyisellä ajankohdalla eivät voi olla samanlaisia näissä kahdessa puolueessa?

Edelleen. Meillä Neuvostoliitossa ei ole sosialidemokratiaa järjestyneenä ja vakavana voimana, joka

voisi ravita ja kannustaa oikeistovaaraa NKP(b):ssa. Saksassa sitä vastoin on kommunistisen puolueen ohella sitä voimakkaampi ja verrattain lujasti järjestetty sosialidemokraattinen puolue, joka ravitsee oikeistopoikkeamaa Saksan kommunistisessa puolueessa ja tekee tästä oikeistopoikkeamasta objektiivisesti omaa asioimistoaan. Eikö ole selvää, että vain sokeat voivat olla huomaamatta sitä suurta eroa, joka on Neuvostoliitossa ja Saksassa vallitsevan tilanteen välillä?

Lopuksi vielä eräs seikka. Meidän puolueemme on kasvanut ja lujittunut mitä ankarimmissa taisteluissa menshevikkejä vastaan, ja näillä taisteluilla oli useiden vuosien aikana suoranaisen kansalaissodan muoto menshevikkejä vastaan. Älkää unohtako, että me, bolshevikit, kukistimme Lokakuussa menshevikit ja eserit, jotka olivat vastavallankumouksellisen imperiaalistisen porvariston vasen siipi. Täten muun muassa onkin selitettävissä se, etteivät avointa opportunismia vastaan käytävän taistelun perinteet ole missään, ei yhdessäkään kommunistisessa puolueessa maailmassa, niin voimakkaat kuin NKP(b):ssa. Riittää, kun muistaa Moskovan järjestön, varsinkin Moskovan komitean, jossa oli vissiä sovittelevaista horjuntaa, riittää, kun muistaa sen, kuinka puolueeseen kuuluvat Moskovan työläiset parissa kuukaudessa yhdellä iskulla oikaisivat Moskovan komitean linjan,— tämän kaiken muistaminen riittää, ymmärtääksemme sen, miten voimakkaat perinteet puolueellamme ovat taistelussa avointa opportunismia vastaan.

Voidaanko Saksan kommunistisesta puolueesta sanoa samaa? Te varmaankin olette yhtä mieltä kansani siitä, että sitä ei valitettavasti voida sanoa.

Enemmänkin, me emme voi kieltää sitä, että Saksan kommunistinen puolue ei lähimainkaan ole vielä vapautunut niistä sosialidemokraattisista perinteistä, jotka ravitsevat oikeistovaaraa Saksan kommunistisessa puolueessa.

Tässä te näette Saksan olot ja Neuvostoliiton olot, jotka puhuvat siitä, että erilaiset olot sanelevat erilaisia menetelmiä taistelussa oikeistovaaraa vastaan NKP(b):ssa ja Saksan kommunistisessa puolueessa.

Vain henkilöt, jotka ovat kadottaneet alkeellisenkin marxilaisen tajunnan, eivät voi ymmärtää tätä yksinkertaista asiaa.

NKP(b):n Keskuskomitean marraskuun täysistunnon päätöslauselmavaliokunnassa⁶¹ ehdotettiin toverien erään ryhmän taholta, että päätöslauselman perusasettamukset ulotettaisiin Kominternin toisiinkin osastoihin, muun muassa myös Saksan osastoon. Me hylkäsimme tämän ehdotuksen sanoen, että oikeistovaaraa vastaan käytävän taistelun olosuhteet Saksan kommunistisessa puolueessa eroavat perin juurin niistä oloista, joissa NKP(b):ssa käydään taistelua.

V

SULJETUN JA AVOIMEN KIRJEEN LUONNOKSESTA

Pari sanaa Kominternin Toimeenpanevan Komitean valiokuntien esittämien päätöslauselmaluonnosten johdosta. Serra on sitä mieltä, että näillä luonnoksilla on provinssiaalisten päätöslauselmien luonne. Kysyttäne, minkä tähden? Sen tähden, nähkääs, että avoimen

kirjeen luonnoksessa ei ole oikeistovaaraa synnyttävän poliittisen tilanteen analyysiä.

Se on naurettavaa, toverit. Sellainen analyysi on meillä VI kongressin päätöksissä. Pitääkö se toistaa? Mielestäni sitä ei kannata toistaa. Oikeastaan me voisimme rajoittua lyhyeen päätöslauselmaan oikeistolaisista, jotka rikkovat järjestelmällisesti VI kongressin päätöksiä ja jotka sen vuoksi pitää erottaa, ja sovittelijoista, jotka eivät käy taistelua oikeistolaisia vastaan ja jotka sen vuoksi ovat ansainneet sen, että heille annettaisiin mitä vakavin varoitus.

Kun me kuitenkin emme ole rajoittuneet lyhyeen päätöslauselmaan, niin se johtuu siitä, että me tahdomme selittää työläisille oikeistopoikkeaman olemuksen, näyttää heille Brandlerien ja Thalheimerien todelliset kasvot, näyttää heille, mitä he olivat ennen ja mitä he ovat nykyään, osoittaa, miten kauan Komintern säästi heitä toivoen voivansa parantaa heidät, osoittaa, miten kauan kommunistit sietivät heitä keskuudessaan ja miksi ei enää voida sietää tuollaisten ihmisten kuulumista Kominterniin.

Sen vuoksi päätöslauselmaluonnoksesta tuli laajempi kuin ensi silmäyksellä saattoi odottaa.

Tov. Molotov jo sanoi täällä, että NKP(b):n edustajisto yhtyy näihin päätöslauselmaluonnoksiin. Minä voin vain toistaa tov. Molotovin ilmoituksen.